

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/379/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7615200907
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Soga
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7615200907.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Sogu a sudcov JUDr. Moniky Koščovej a JUDr. Táne Veščičikovej v právnej veci žalobcu: M. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXXX/X, A. G. Z. zast. JUDr. Monika Marjanovič, advokátka proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598 v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 09.04.2015 č. k. 9C/37/2015-44 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni na účet právneho zástupcu žalobkyne trovy odvolacieho konania vo výške 101,27 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo dňa 09.04.2015 č.k. 9C/37/2015-44 rozhodol tak, že zaviazal žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 1 502,00 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Ďalej určil, že zmluvná podmienka vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktorá je súčasťou zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX uzavretej dňa 31.08.2012 medzi žalobkyňou a žalovaným pod bodom 10 „dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi čo do dôvodu a výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“ je ako neprijateľná neplatná. Ďalej uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyni na účet jej právnej zástupkyne trovy právneho zastúpenia vo výške 529,16 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť na účet tunajšieho súdu súdny poplatok z návrhu vo výške 189,50 eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V odôvodnení uviedol, že dňa 31.08.2012 medzi účastníkmi konania bola uzavretá zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 800,00 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala zaplatiť v 12 mesačných splátkach vo výške po 125,00 eur. V zmluve bol uvedený poplatok vo výške 700,00 eur, ako aj celková suma 1 500,00 eur. Zmluva obsahovala kolónku RPMN, ktorá nie je vyplnená, taktiež obsahuje kolónky, v zmysle ktorých dlžník prehlasuje, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon zamestnania, povolania, podnikania alebo iný účel, ani jedna z nich nie je v zmluve označená. Pred podpisom zmluvy je uvedené vyhlásenie dlžníka, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom zmluvy, ako aj obsahom plnomocenstiev v nej uvedených a súhlasí so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sú na zadnej strane zmluvy. Zo žalobcom predloženej listiny -Splátky a pokuty súd zistil, že žalobkyňa uhradila žalovanému sumu 1 622,00 eur, 80,00 eur a 330,00 eur a dňa 13.07.2013 sumu 258,09 eur. Žalobkyňa predložila súdu doklady, z ktorých bolo zistené, že na účet

žalovaného uhradila 13.07.2013 sumu 270,00 eur, dňa 12.07.2013 sumu 1 622,00 eur, sumu 330,00 eur a 80,00 eur.

Citujúc čl. 10 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom ku dňu 31.08.2012, § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 2 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom ku dňu 31.08.2012 dospel k záveru, že zmluva o úvere uzatvorená medzi účastníkmi dňa 31.08.2012 nemá všetky náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Poukázal na to, že v predloženej úverovej zmluve nie je uvedená ročná percentuálna miera nákladov, nie je uvedená ani priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platná ku dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ďalej nie je uvedená konečná splatnosť úveru. Predmetná zmluva obsahuje len údaj splácania úveru počas doby 12 mesiacov, takýto údaj nemožno považovať za presnú časovú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pre túto konkrétnu zmluvu a preto súd konštatoval, že úverová zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti úveru. Zmluva tiež neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je uvedená len celková výška splátky, nie je z nej zrejmé, aká suma z uvedenej splátky je započítaná na istinu, úroky a iné poplatky. Napokon v zmluve nie je uvedená ani úroková sadzba spotrebiteľského úveru.

Vzhľadom na uvedené skonštatoval, že v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. sa predmetný spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Na základe toho má žalovaný nárok len na vrátenie skutočne neposkytnutého úveru, t.j. úveru vo výške 800,00 eur. V konaní mal za preukázané, že žalobkyňa uhradila žalovanému celkovo sumu 2 302,00 eur, čo bolo preukázané výpismi z účtu žalobkyne. Žalovaného zaviazal preto zaplatiť žalobkyni sumu 1 502,00 eur ako rozdiel sumy, ktorú žalobkyňa na základe zmluvy uhradila žalovanému, t.j. sumy 2 302,00 eur a výšky skutočne poskytnutého úveru v sume 800,00 eur, keďže úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Ďalej uviedol, že dôvodná je aj žaloba o vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle § 153 ods. 4 O.s.p., pokiaľ sa týka podmienky uvedenej v čl. 10 Všeobecných podmienok. V prvom rade súd posudzoval, či túto podmienku možno považovať za individuálne dohodnutú. Všeobecné podmienky, ktorých súčasťou je čl. 10 boli vopred pripravené žalovaným a je zjavné, že nebolo možné meniť ich obsah. Uviedol, že už len z tohto dôvodu nemôže ísť o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku. Obsahom uvedeného článku všeobecných podmienok je uznanie dlhu zo strany žalobkyne. Takto formulovaná podmienka zhoršuje zmluvné postavenie spotrebiteľa, pričom podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

Ďalej poukázal na to, že predmetné vyhlásenie o uznaní dlhu spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že bez vedomia spotrebiteľa zakladá 10-ročnú premlčaciu dobu a tým, že dlžník uznáva dlh, ktorého splatnosť nastane až v budúcnosti už pri uzavretí zmluvy. Poukázal na to, že uznanie dlhu, ktoré obsahuje predmetný článok, súd posudzoval podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ktorý predpisuje pre uznanie dlhu obligatórne písomnú formu. V danom prípade všeobecné podmienky nie sú podpísané žalobkyňou a preto podľa názoru súdu nie je dodržaná písomná forma uznania dlhu z jej strany. Písomnosť nemôže byť dodržaná v danom prípade len odkazom v zmluve. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp.zn. I.ÚS 3512/11, podľa ktorého v rámci spotrebiteľských zmlúv dojednávajúce zmluvnú pokutu zásadne nemôžu byť súčasťou tzv. všeobecných obchodných podmienok, ale iba spotrebiteľskej zmluvy samotnej - listiny, na ktorú spotrebiteľ pripojí svoj podpis. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. V odvolaní poukázal na to, že predložená zmluva o úvere nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, nakoľko zmluvné strany sa dohodli v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Táto zmluva sa uzatvárala podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka ako nepomenovaná zmluva. Súdna prax zhodne určila použitie Obchodného zákonníka nezávisle na dohode strán v prípade sporov zo zabezpečenia záväzkov zo zmluvy o úvere, ako aj v prípade vydania bezdôvodného obohatenia na základe neplatnej zmluvy o úvere. Poukázal na vzťah Obchodného a Občianskeho zákonníka, ktorý je založený na subsidiárnom základe, čo znamená, že Občiansky zákonník je vo vzťahu k Obchodnému zákonníku všeobecným a podporným právnym

predpisom. Výlučná aplikácia Občianskeho zákonníka ako všeobecnej občianskoprávnej úpravy môže byť v obchodnoprávnom vzťahu aplikovaná vtedy, ak Obchodný zákonník danú problematiku komplexne upravuje osobitným spôsobom; ďalej Obchodný zákonník vylučuje aplikáciu Občianskeho zákonníka alebo jeho konkrétneho ustanovenia alebo dohoda zmluvných strán vylúči aplikáciu dispozitívneho ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalovaný na základe vyššie uvedeného nesúhlasil s názorom súdu, že predmetné dojednanie je v neprospech spotrebiteľa a nesúhlasil s názorom súdu, že zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou. Poukázal na to, že súd svoje rozhodnutie odôvodnil len s poukazom na citáciu ustanovení Občianskeho zákonníka a jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné. Vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu uviedol, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, predmetná zmluva o úvere nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie zo zmluvy o úvere nikdy neodpadol a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. Zmluvu o úvere nie je možné posudzovať ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a preto je žalovaný toho názoru, že predmetné zmluvy o úvere nemusia obsahovať údaj RPMN. Poukázal na to, že v prípade postavenia žalovaného treba akceptovať aj jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu so žalobcom vstupoval. Poukázal na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora C-464/01, z ktorého citoval, že ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa. Analogicky, ak žalobca v zmluvách o úvere uviedol a aj podpísal, že poskytované peňažné prostriedky sú poskytnuté na účel výkonu jeho zamestnania je treba chrániť dobrú vieru žalovaného a žalobcovi nepriznať právne postavenie spotrebiteľa. Nakoľko žalobca nemá postavenie spotrebiteľa, vzájomný právny vzťah účastníkov konania je obchodnoprávny a uplatnenie právnych noriem s cieľom ochrany spotrebiteľa nie je vôbec na mieste. Vo vzťahu k poplatku poukázal na to, že nakoľko žalobca nie je spotrebiteľom, nemôže sa dovolávať spotrebiteľskej ochrany a jeho argumentáciu je potrebné už len z tohto dôvodu odmietnuť. V tejto súvislosti poukázal na aktuálny záver rozhodovacej praxe, rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp.zn. 12Cmo/95/2005. Uviedol, že ak žalobca namieta výšku odplaty za poskytnutie a vrátenie peňažných prostriedkov znáša v tomto smere dôkazné bremeno a musí preukázať, že v čase a mieste uzavretia zmluvy išlo o odplatu, ktorá výrazne vybočovala z trhového priemeru odplát poskytovaných inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov. Ďalej sa nestotožnil ani s priznaním trov konania a zaplatením súdneho poplatku. Uviedol, že trovy sa priznávajú na základe zásady úspešnosti, avšak konanie nebolo ešte právoplatne skončené. Preto nie je možné vylúčiť možnosť, aby druhá strana sa stala úspešnou. Rovnako sa nestotožnil ani s priznaním statusu spotrebiteľa pre navrhovateľa, preto nevidel dôvod na priznanie oslobodenia od súdneho poplatku. Na základe uvedeného žiadal, aby súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrh žalobcu v celom rozsahu zamietajú, prípadne aby rozhodnutie zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovaného proti rozsudku bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 3 O.s.p., z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného proti rozsudku nie je dôvodné.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 27.01.2016 o 9.05 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 227/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 19.01.2016 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 156 ods. 1, 3 O.s.p.

Žalobca podľa obsahu odvolania namieta odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/, O.s.p., teda že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., teda že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov účastníci konania ani nenavrhl, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Vecne správne, podrobné a presvedčivé sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.), keďže ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Ani odvolacie námietky žalovaného nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o namietané odvolacie dôvody, odvolací súd udáva nasledovné:

Odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p. spočívajúci v nesprávnom skutkovom zistení sa týka skutkových zistení, na základe ktorých súd posúdil vec po právnej stránke a ktoré sú nesprávne v tom zmysle, že nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 132 až 135 O.s.p. a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré sú založené na chybnom hodnotení dôkazov.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Neprávnym právnym posúdením (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.) je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil na správne zistený skutkový stav nesprávny právny predpis, alebo aplikoval správny právny predpis ale ho nesprávne vyložil prípadne vtedy, ak z preukázaných skutočností vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov.

Odvolací súd dospel k záveru, že tieto namietané odvolacie dôvody nie sú dané. Žalovaný v odvolaní vytýkal súdu prvého stupňa, že na predmetný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, pričom predmetná zmluva bola uzavretá podľa ustanovení Obchodného zákonníka a nie je zmluvou spotrebiteľskou.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa v tom, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka (ďalej OZ) ako aj osobitných ustanovení zák. č. 129/2010 Z.z.

V prejednávanej veci vznikol záväzok žalobcu zo zmluvy o úvere uzatvorenej podľa ust. § 269 ods. 2 ObchZ (ďalej Obchodný zákonník v príslušnom tvare) a v bode 15 Všeobecných podmienok sa zmluvné strany dohodli v zmysle § 262 ods. 1 ObchZ, že všetky ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Aj napriek svojej povahy výlučného obchodného záväzku je však zmluva o úvere s ohľadom na skutočnosť, že dlžník ako jedna zo strán tejto zmluvy nebol podnikateľom, zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 a nasl. OZ, preto sa na právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva (ust. 52 ods. 2 OZ).

Nemožno akceptovať ani tvrdenie žalovaného o jeho dobrej viere, s ktorou do právneho vzťahu so žalobkyňou vstupoval ohľadne toho, že žalobkyňa nie je spotrebiteľ, nakoľko ako správne uviedol súd prvého stupňa, v zmluve bola vyčlenená časť na označenie, či sú finančné prostriedky poskytnuté na výkon zamestnania, povolania, podnikania alebo iný účel, a ani jedna z týchto možností v zmluve označená nebola. Z uvedeného je teda zrejmé, že finančné prostriedky boli žalobkyni poskytnuté ako spotrebiteľovi. Na základe uvedeného bola teda aplikácia ustanovení ohľadne spotrebiteľských zmlúv dôvodná.

Správne teda súd prvého stupňa na posudzovaný prípad aplikoval ustanovenia zák. č. 129/2010 Z.z. a posudzoval náležitosti zmluvy v súlade s predmetným zákonom. Ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy špecifikuje, čo musí zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka obsahovať. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa v tom, že predmetná zmluva nespĺňala náležitosti: údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov, úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, konečnú výšku úveru, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čím s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. a/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení platnom ku dňu 31.08.2012, ako

súd prvého stupňa správne vyvodil, je potrebné považovať poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

Ak teda žalobkyňa plnila žalovanému sumu 2 302,00 eur bez právneho dôvodu a mala plniť iba 800,00 eur, vznikol na strane žalovaného majetkový prospech vo výške 1 502,00 eur, ktorý je povinný žalobkyni vydať. Z uvedeného dôvodu sú odvolacie námietky žalovaného ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci právne irelevantné.

Čo sa týka odvolacích námietok žalovaného ohľadne určenia neplatnosti zmluvnej podmienky z dôvodu jej neprijateľnosti a najmä jeho tvrdenia, že slovenské právo poplatkov za spracovanie zmluvy nielenže pripúšťa ale aj výslovne uvádza, súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi špecifikovanými v rozsudku, nad rámec ktorých uvádza nasledovné:

Podľa ust. § 53 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, 1) Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. (2) Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. (3) Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

V posudzovanom prípade žalovaný poskytol žalobkyni úver vo výške 800,00 eur, pričom dohodnutý poplatok predstavuje sumu 700 Eur. Súd prvého stupňa správne vyhodnotil ust. bodu 10 všeobecných zmluvných podmienok ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko nebola individuálne dohodnutá a jednak spôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa - žalobkyne. Je síce pravdou, že banky (vrátane nebankových subjektov) za poskytnutie úveru môžu dohodnúť odplatu vo forme úroku, avšak jeho výška musí byť primeraná výške úveru a dobe, na ktorú sa zmluva uzatvára.

Pri schválení úvere 800,00 eur na obdobie 12 mesiacov mala žalobkyňa uhradiť žalovanému sumu 1 500,00 eur, čo v percentuálnom vyjadrení predstavuje navýšenie o 87,50%. Takéto navýšenie nemožno v žiadnom prípade považovať za primerané.

Zároveň sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvého stupňa v tom, že nebola dodržaná forma vyžadovaná pre uznanie dlhu, čo však žalovaným v odvolaní nebolo vytýkané ako nesprávne právne posúdenie veci.

Žalovaný svoje odvolanie podal aj proti výroku rozsudku o trovách konania a proti výroku o zaplatení súdneho poplatku.

Vzhľadom na správne právne posúdenie právneho vzťahu ako spotrebiteľského a na to, že žalobkyňa návrh podala ako spotrebiteľka domáhajúca sa ochrany svojich práv, správne súd prvého stupňa postupoval pri vyrubení súdneho poplatku, aplikujúc ust. § 2 ods. 2 a § 4 ods. 2 písm. za/ zák. č. 71/1992 Z.z.

Rovnako správne postupoval pri priznaní trov konania aplikujúc ust. §142 ods. 1 a 151 ods. 1 O.s.p. v spojení v rozsudku citovanými ustanoveniami vyhlášky č. 655/2004 Z.z.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok v zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, preto má právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému.

Predmetom konania bolo vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Odvolací súd priznal žalobkyni na účet jej právnej zástupkyne náhradu trov právneho zastúpenia za jeden právny úkon - písomné vyjadrenie v odvolacom konaní náhradu vo výške 92,88

eur a režijný paušál 8,39 eur, spolu 101,27 eur. Hodnota úkonu s poukazom na ust. §13 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Zz /ďalej vyhláška/ bola vyčíslená, pokiaľ sa týka bezdôvodného obohatenia podľa ust. § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 71,37 eur a pri určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky podľa ust. § 11 ods. 1 písm. a/, vyhlášky vo výške 21,51 eur (spolu 92,88 eur).

V zmysle §149 ods. 1 O.s.p., ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 /§3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení účinnom od 01.05.2011/.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.